

SJORS

van de Rebellenclub

31 augustus 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 35

De legende van
RIP VAN WINKLE

Er bestaan een groot aantal verhalen, waarin mensen op de een of andere manier in slaap vallen, pas na lange tijd weer wakker worden en dan tot hun grote schrik ontdekken dat alles om hen heen veranderd is. Een van de bekendste van deze verhalen is dat over Rip van Winkle, dat geschreven is door de Amerikaan Washington Irving.

Toen Noord-Amerika nog geen zelfstandig land was, maar deel uitmaakte van Engeland, woonde er in een klein dorpje aan de voet van de Catskillbergen een zekere Rip van Winkle. Hij was een eenvoudige boer, was getrouwd en had twee kinderen, een zoon, die net als zijn vader Rip heette, en een dochter. Het boerderijtje, waarop de familie woonde, zag er armoedig en haveloos uit en dat was ook geen wonder, want Rip had nu eenmaal een broertje dood aan werken en hij verwaarloosde zijn bedrijf op een treurige manier. Veel liever dan te werken ging hij lange wandelingen maken in de bergen of een spelletje kaarten in de enige herberg die het dorp rijk was. Zijn zoon Rip was precies zoals zijn vader. Ook hij had een hartgrondige afkeer van alles waar je je bij moest inspannen en daarom lummelde hij de hele dag maar wat rond zonder ooit iets uit te voeren. Rip van Winkle had een hond die Wolf heette. Het beest vergezelde hem altijd trouw op zijn tochten door de bergen en Rips vrouw beweerde dat het dier zo mogelijk nóg luier was dan zijn baas, haar man.

Op een dag in het najaar had Rip van Winkle weer eens schoon genoeg van het gevit en de verwijten van zijn vrouw en daarom trok hij er met Wolf op uit. Hij liep in de richting van de bergen en klom steeds hoger tot hij tenslotte op een plateau hoog boven het dorp kwam, waar fris groen gras groeide en waar najaarsbloemen overheerlijk geurden. Moe van het klimmen ging Rip in het gras zitten, stak een sprietje in zijn mond, kauwde erop en keek dromerig in de verte. Na een tijdje begon hij te knikkebollen, liet zich achterover zakken en sloot zijn ogen.

Maar na korte tijd kwam hij weer overeind en keek onderzoekend om zich heen. Opeens zag hij een onbekende man, die een groot vat op zijn rug droeg en moeizaam tegen de helling opklauterde. De vreemdeling wenkte hem en Rip stond op om hem te helpen bij het torsen van zijn vracht. Zwijgend klommen ze samen tegen de helling op. Het was Rip intussen opgevallen dat er in de bergen zo nu en dan een dof gerommel weerklonk als van de donder. Nadat ze het plateau bereikt hadden, liepen ze door een ondiep ravijn en kwamen tenslotte in een klein, komvormig dal, dat aan alle kanten door hoge bergwanden werd ingesloten. In het dal was een groepje oude mannen bezig met een spel, dat nog het meest leek op kegelen. Een van de mannen scheen de leider te zijn, want hij droeg een fluwelen muts met een veer. Tot Rips verbazing zwegen de mannen als het graf; het enige geluid dat te horen was, was afkomstig van de ballen. Telkens als deze elkaar raakten weerklonk een rommelend geluid, dat door de bergwanden honderdvoudig werd weerkaatst. Rips metgezel goot de inhoud van het vat — een donkergekleurde wijn — in kroezen en verzocht Rip de mannen te bedienen. Ze dronken allen zwijgend hun kroes leeg en gingen toen weer door met hun spelletje. Toen niemand op hem lette proefde Rip ook eens van de wijn. Het smaakte lekker en daarom schonk hij zich een kroes vol en dronk hem in één teug leeg. Hij had de kroes

Map en Moppie

nauwelijks leeggedronken of hij voelde zijn oogleden zwaar worden en op hetzelfde ogenblik dat hij op de grond ging zitten viel hij in slaap.

Toen hij weer wakker werd, merkte hij tot zijn verbazing dat hij weer op het plateau zat, waar hij de vreemdeling met het vat voor het eerst gezien had. Het was een prachtige, zonnige morgen en Rip begreep dat hij de hele nacht hier had liggen slapen. Hij keek om zich heen, zoekend naar zijn geweer, maar alles wat hij vond was een oud, totaal verroest stuk ijzer, dat uit elkaar viel toen hij het oppakte. Wolf was ook verdwenen. Rip dacht niet anders dan dat de vreemde oude mannen, die hij in het dal gezien had, hem een poets gebakken hadden.

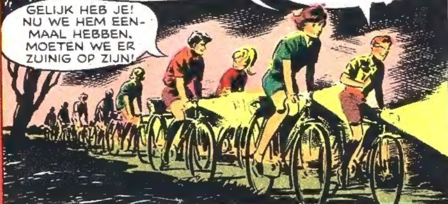
Hij stond op en daalde de berg af naar zijn dorp. Maar toen hij bij de ingang van het dorp kwam, keek hij verbaasd rond. Hij zag verscheidene mensen lopen, maar het gekke was, dat hij hen geen van allen kende, terwijl hij toch meende dat hij al de inwoners van zijn dorp kende. Hun kleding kwam hem ook onbekend voor en hij merkte dat ze zich nieuwsgierig omdraaiden en hem ongelovig aanstaarden. Verbaasd haalde Rip een hand door zijn baard en tot zijn ontzetting merkte hij nu, dat deze spierwit geworden was en tot aan zijn middel reikte. Hij liep het dorp verder in en zag overal onbekende mensen, kinderen en huizen. Er was niets dat hem bekend voorkwam en hij vroeg zich af of hij wel in het dorp was waar hij thuishoorde. Ja, het was zijn eigen dorp, daar was geen twijfel aan; ginds waren de bergen en daar verderop had je het zilveren lint van de Hudsonrivier. Zijn eigen huis vond hij terug, maar het zag er vreselijk uit. De deuren hingen uit hun hengsels, het dak was ingestort en alle ramen waren kapot. Rip liep vlug naar de herberg, maar die was helemaal verdwenen. Op dezelfde plaats stond een heel nieuw gebouw, dat Unionhotel heette. Het portret van koning George van Engeland, dat vroeger als uithangbord gediend had, was ook weg; ervoor in de plaats hing nu een afbeelding van een man met een vierkante hoed op. Onder het portret stond een naam: George Washington.

Intussen had zich een grote menigte om Rip verzameld. Hij vertelde de mensen dat hij op zoek was naar zijn oude buren en vrienden en toen hij hun namen noemde, kwamen een paar oude mensen naar voren die zeiden dat ze zich de bewuste namen nog heel vaag herinnerden. „Weet niemand van u dan wie Rip van Winkle is?" riep Rip wanhopig uit. „Ja zeker," zei iemand. „Als je Rip van Winkle moet hebben, die staat daar." Toen zag Rip een man tegen een boom geleund staan; hij leek sprekend op hem en hij stond er even lui en onverschillig bij als hij zelf vroeger altijd gewend was geweest. Het drong niet tot Rip door dat dit zijn zoon was. Een vrouw met een huilend kind op de arm kwam naar voren. „Stil maar," zei ze sussend tegen het jongetje. „Jij hoeft niet bang te zijn voor die oude man." Toen Rip zijn naam hoorde noemen, vroeg hij haar wie haar vader was. „Ach," zei ze, „zijn naam was Rip van Winkle. Hij leeft niet meer. Dertig jaar geleden is hij de bergen ingetrokken en hij is nooit teruggekomen. Alleen zijn hond hebben we teruggezien." „Ik ben je vader," riep Rip uit. „Ik ben Rip van Winkle."

De oudste inwoner van het dorp, Peter Vandendonk, kwam naar voren en hij zei dat hij Rip herkende. Hij geloofde zijn verhaal, want, zo zei hij, hij had altijd al wel geweten dat het in de Catskillbergen spookte en volgens oude verhalen kwam Hendrik Hudson, de grote zeevaarder, eens in de dertig jaar met de bemanning van zijn schip terug naar deze streek. Ze hielden zich dan schuil in de bergen.

Toen begreep Rip wie de oude mannen geweest waren, die hij in het dal hoog in de bergen had zien kegelen. . .

JENNY en de RUIMTEMAN

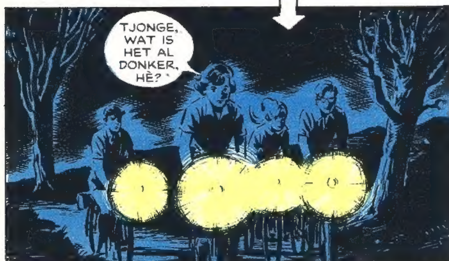

EVEN LATER WEERKLONK EEN LUIDE GIL.
HELP!
W...WAT WAS DAT?

JEFF!
KOM MEE! JEFF IS DOODS-BANG!

ACH, JE HEBT HET JE NATUURLIJK VERBEELD!
NIETWAAR! IK HEB HEM DUIDELIJK ZIEN STAAN!

WAT DENK JIJ ERVAN, KEN?
VOLGENS MIJ KUNNEN WE HET BESTE NAAR HUIS GAAN!

VROLIJK ZINGEND REED DE CLUB TERUG NAAR HUIS.
ONZE CLUB DAT IS DE FIJNSTE. ONZE CLUB IS JÉ VAN HÉT...

WEG WEZEN! IK HEB EEN VREEMDE FI-GUUR GEZIEN!

HELP!
IK BEN HET MAAR! WAT IS ER?

MIDDEN IN DE VLAMMEN STOND EEN FIGUUR, EEN SOORT REUS!
HET VUUR IS NU UIT!

EVEN LATER HAALDEN ZE DE ANDEREN IN.
WE DACHTEN DAT JULLIE VERDWAALD WAREN!
O, JENNY, WE HEBBEN EEN VUUR GEZIEN!
EEN VUUR? ONZIN! DAT WAS DE MAAN!

MENEER FRANK, DE CLUBLEIDER, WACHTTE HEN OP.
WE HEBBEN DE TAFELTENNIS-WEDSTRIJD GEWONNEN!
JEUGDCLUB
BRAVO, JONGENS! KOM GAUW BINNEN! IK HEB EEN VERRASSING VOOR JULLIE!

Het zwarte veulen

IN HET BEGIN VAN DE ACHTTIENDE EEUW RAASDE EEN KOETS, BEGELEID DOOR SOLDATEN, VOORT IN EEN HEVIGE STORM...

IN DE KOETS ZATEN LUCY EN WILL DERRING, DIE GEARRESTEERD WAREN WEGENS HUN VRIENDSCHAP MET DE JONGE STRUIKROVER DICK TURPIN. DEZE HAD HET LEVEN VAN LUCY'S PAARDJE, HET VEULEN VAN ZWARTE BESS, GERED.

LUCY HAD HAAR VRIENDSCHAP MET DICK BEKEND EN ALLE SCHULD OP ZICH GENOMEN.

ZIJ DACHT AAN TOBY, HAAR VEULEN, DAT DANK ZIJ DICK NU WEER GEZOND WAS.

HET VEULEN WAS BIJ VRIENDEN BIJ EEN REIZENDE KERMIS GEBLEVEN.

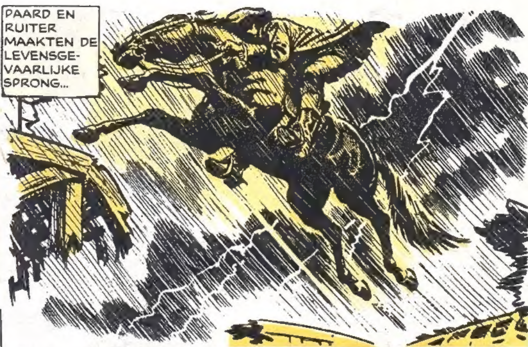

MAAR EEN EINDJE VERDER MOEST DICK PLOTSELING INHOUDEN...

ZWARTE BESS WIST WAT ZE MOEST DOEN...
VOORUIT, BESS! LAAT ZIEN WAT JE KUNT! SPRING!

PAARD EN RUITER MAAKTEN DE LEVENSGE-VAARLIJKE SPRONG...

ENIGE OGENBLIKKEN LATER...
HALT! ALS JE LEVEN JE LIEF IS!
GOEIE GENADE!

MET EEN SCHOK STOND DE KOETS STIL.
O. HET IS DICK!
TURPIN! DE SCHURK...
JULLIE RIJDEN HET GEVAAR TEGEMOET!

MAAR DE WOEDENDE BLACKTON WILDE NIET LUISTEREN...
HA. WEER EEN VAN JE STREKEN! VOORUIT, MANNEN!
O. WACHT TOCH!

IN EEN OOG-WENK WAS DE JONGE-MAN OM-SINGELD.
KIJK! DICK HEEFT ONS GERED!
JA, OM ONS TE BEROVEN! GRIJP HEM, MANNEN!
DAT IS GE-MAKKELIJKER GEZEGD DAN GEDAAN!

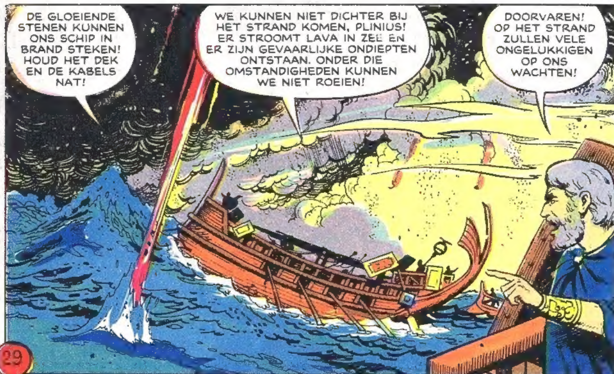

BLIJF STAAN! IK WAARSCHUW JULLIE: IK KAN GE-VAARLIJK ZIJN! MAAR IK BEN BEREID TOT ONDERHANDELEN.

HA! EN WAAR-OVER DAN WEL?

OVER MIJN OVER-GAVE! IN RUIL DAAR-VOOR EIS IK DE VRIJ-HEID VAN LUCY EN HAAR BROER. WAT IS UW ANTWOORD?

De slavenkoopman van Pompeï

DE ROMEIN MARCUS VALIA EN ZIJN VRIEND KELTON STONDEN OP HET PUNT KELTONS BROER EN ZUSTER UIT HUN GEVANGENSCHAP TE BEVRIJDEN, TOEN ZICH EEN VERSCHRIKKELIJKE NATUURRAMP VOLTROK: DE VESUVIUS KWAM TOT UITBARSTING. VANUIT DE HAVEN MISENUM WERDEN ONMIDDELLIJK REDDINGSPOGINGEN ONDERNOMEN. VLOOTCOMMANDANT PLINIUS WAAGDE ZICH MET ENKELE VIERRIEMSBOTEN DICHT BIJ DE PLAATS DES ONHEILS...

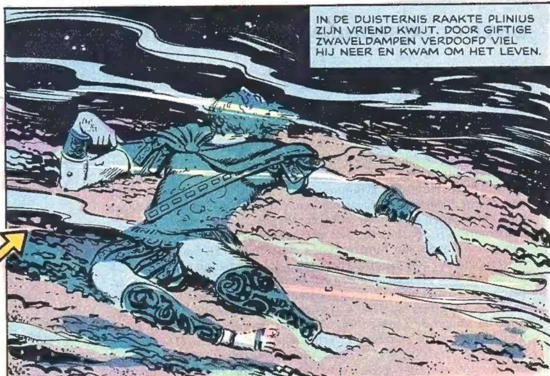

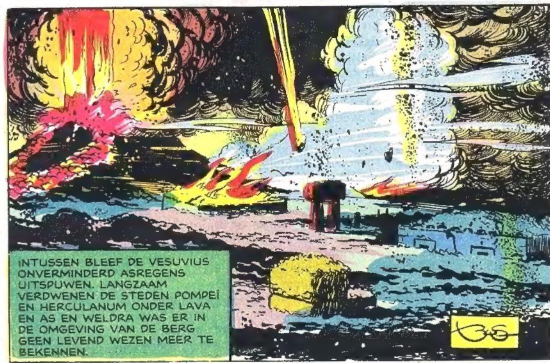

LATER...
VERSCHRIKKELIJK! WE KUNNEN NIET VLUCHTEN! DE ASREGENS WORDEN STEEDS DICHTER! DE ASLAAG REIKT AL TOT AAN DE VENSTERS VAN DE BOVENVERDIEPING!
KALM, VRIEND! DE UITBARSTING ZAL WEL SPOEDIG OPHOUDEN! LATEN WE ZOLANG IN DE KELDERS GAAN SCHUILEN. ZODRA DE GELEGENHEID GUNSTIG IS, VERTREKKEN WE. IK HEB OM MEER SCHEPEN GEVRAAGD.

INTUSSEN LIEP DE VIERENTWINTIGSTE AUGUSTUS TEN EINDE. DE ASREGENS BLEVEN NEERDALEN EN DE AARDSCHOKKEN HIELDEN AAN...
HET HUIS WANKELT OP ZIJN GRONDVESTEN EN KAN ELK OGENBLIK INSTORTEN! WE KUNNEN HIER NIET BLIJVEN! WE MOETEN PROBEREN DE KUST TE BEREIKEN!

MET KUSSENS EN LAPPEN OP HET HOOFD TRACHTTEN ZE BIJ DE KUST TE KOMEN. MAAR HUIZEHOGE GOLVEN BEUKTEN OP HET STRAND EN ER WAS GEEN SCHIP TE ZIEN...

IN DE DUISTERNIS RAAKTE PLINIUS ZIJN VRIEND KWIJT. DOOR GIFTIGE ZWAVELDAMPEN VERDOOFD VIEL HIJ NEER EN KWAM OM HET LEVEN.

INTUSSEN BLEEF DE VESUVIUS ONVERMINDERD ASREGENS UITSPUWEN. LANGZAAM VERDWENEN DE STEDEN POMPEÏ EN HERCULANUM ONDER LAVA EN AS EN WELDRA WAS ER IN DE OMGEVING VAN DE BERG GEEN LEVEND WEZEN MEER TE BEKENNEN.

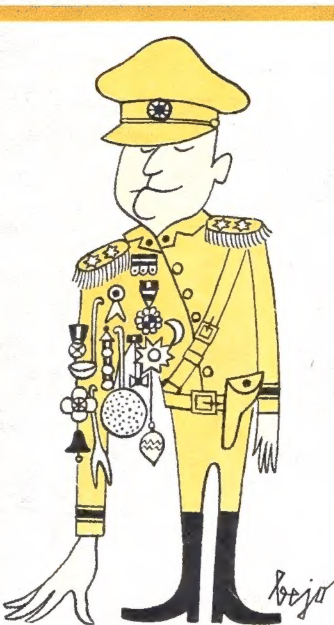
Hans Gloudermans (18), Moesstraat 20, Geertruidenberg, wil corresponderen met een r.k. meisje van zeventien of achttien jaar uit Zuid-Limburg of België. Hobby's: voetballen, handballen en postzegels. • *Senska Klok (11), van Sijsenplein 1a, Groningen,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Cara Gloudemans (15), Koestraat 20, Geertruidenberg,* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en moderne muziek. • *Jetty Bakker (15), Dr. Schaepmanstraat 5, Wolvega (Fr.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van ongeveer haar leeftijd uit Engeland. Wie heeft er adressen voor haar? • *Margo*

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Bokking (14), Kerkstraat 34, Nieuwenhagen (L.), wil corresponderen met een Franse en een Engelse jongen en een Duits meisje tussen dertien en zestien jaar. Wie kan haar aan adressen helpen? • *Ansje van Zetten, J. v. Lennepkade 142 I, Amsterdam-West,* doet de volgende aanbieding: wie haar twee geboortekaartjes stuurt, krijgt acht buitenlandse postzegels terug. • *Betty Alkemade, 3e Braamstraat 11, Den Haag,* en *Anneke Smit, Prof. Kaiserstraat 49, Den Haag,* willen corresponderen met twee meisjes van dertien jaar uit Suriname of de Antillen. Hobby's: zwemmen, foto's van filmsterren. • *Anna Vos, Westerklooster 17, Kloosterburen (Gron.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien jaar. • *Marion Thijs (12), Balistraat 16 II, Amsterdam,* wil corresponderen. Hobby's: turnen, zwemmen, foto's van filmsterren. • *Bert Thijs (15), Balistraat 16 II, Amsterdam,* wil corresponderen. Hobby's: voetballen en schaken. • *Bietske de Boer (13), Gemaalweg 13, Rutten (Noordoostpolder),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: paarden en gitaar spelen. • *Jan de Boer, Oostwoud 14, Driesum,* doet de volgende aanbieding: wie hem een speldje stuurt, krijgt tien buitenlandse postzegels terug. • *André Janssens (14), Kauterstraat 132, Erps-Kwerps, Brabant, België,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Vlaams-België. Hobby's: sport en teenagermuziek. • *Lucia De Calurve (14), Pastoor-Coplaan 58, Zwijndrecht, Antwerpen, België,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: fietsen en moderne muziek. • *Gerhard Olinga (15), Bakkersstraat A 143, Bierum (Gron.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: zingen en gitaar spelen. • *Huub Roubroeks (18), Hoofdstraat 7, Posterholt (L.),* wil corresponderen met een meisje van zeventien of achttien jaar in België of Nederland. • *Antje Visser (11), Beilerstraat 157, Assen,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd, niet in Zeeland. Hobby's: zwemmen, lezen en schaatsen. • *A. C. Smit, Stationsweg 1, Wilnis (Utr.),* wil corresponderen. Doel: dubbele speldjes ruilen. • *Nelly Speycken (15), Stalbergweg 283, Venlo,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd. • *Janny Versteeg (15), Gemma Frisiusstraat 2, Waalwijk (N.-Br.)* en *Annelies Spierings (16), Huize „Samarja", v. Berckenrodelaan 1, Waalwijk (N.-Br.),* willen corresponderen met twee prot. jongens tussen zestien en achttien jaar. • *Finy Heller (17), Valthermussel 5, Valthermond (Dr.),* zoekt een correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd. • *Michel Bonnet, Schenkkade 212, Den Haag,* zoekt een sigarebandjesalbum; kopen of ruilen. Eerst schrijven. • *Conny Sneele (16), Pastoorswarande 8, Den Haag,* wil corresponderen met jongens van zeventien tot negentien jaar in Nederland, België of Curaçao. Hobby's: lezen, films en jazz. • *Erna van den Bergh (11), Badhuisstraat 32, Scheveningen,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst niet in Den Haag. • *Welk meisje, dat Italiaans kent,* wil corresponderen met een Italiaans meisje van vijftien jaar? Brieven richten aan *Marjoly Schraa, Hauwert 78, Nibbixwoud (N.-H.).* Briefkaart of postzegel voor antwoord insluiten. • *Lily Niessen (12), Beekstraat 85, Weert,* zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst in België. • *Wietske Pot (12), Kanterlandseweg 43, Giekerk (Fr.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, piano spelen, foto's van filmsterren. • *Hans (15)* en *Jos (14) Guffens, Groeneweg 4, Deurne,* willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. Hobby's: zwemmen en dansen: twist, tango. • *Mienie van Mourik (13), Karstraat 31, Zaltbommel,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en foto's van filmsterren. • *Hans van Koot (18), Lievelderweg 83, Lichtenvoorde (Gld.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen, wandelen. • *Ria Tonk (15), Oude Doetinchemseweg 8, 's-Heerenberg (Gld.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. Hobby's: sport en muziek. • *Annie Herbers (16), Zuiderdiep 414, 2e Exloërmond (Dr.),* zoekt een r.k. correspondentievriend van haar leeftijd. • *Fina Specken (15), Telefoonweg 39, Musselkanaal (Gron.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Rietje Lubbers (11), Oude Winterswijkseweg 1b, Lichtenvoorde (Gld.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, liefst wonende aan de kust. Hobby's: sport en zingen. • *Ria Veenman (16), Geestweg 35a, Naaldwijk,* wil corresponderen met een r.k. jongen en meisje van haar leeftijd, liefst uit Maastricht of omgeving. Hobby's: film, lezen, teenagermuziek en foto's van filmsterren. • *Joke Kalter, Oudendijk 5, IJsselmuiden (O.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van twaalf jaar. • *Nel Kroon (12), Herenweg 44, Rijnsaterwoude (Z.-H.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, lezen en foto's van filmsterren. • *Rob Reiber (15), van Woustraat 127 III, Amsterdam-Zuid,* zoekt een correspondentievriend van zijn leeftijd in het buitenland, Suriname of de Antillen. Hobby's: suikerzakjes en postzegels. • *Eugenia Jurriëns (9), Kervelstraat 24, Arnhem,* zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. Hobby: ballet.

MUG en MIK

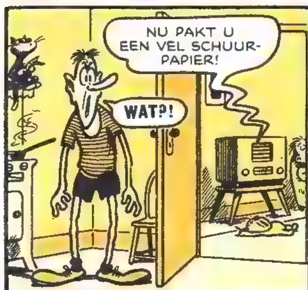

ZO, EERST EVENTJES DE OCHTENDGYMNASTIEK AANZETTEN!

GOEDEMORGEN, LUISTERAARS! ONZE EERSTE OEFENING: ARMEN OMHOOG, BENEN WIJD!

EN NU LANGZAAM HEEN EN WEER ZWAAIEN!
WAT IS DAT VOOR EEN WAARDELOOS PROGRAMMA? EVEN IETS ANDERS OPZOEKEN!

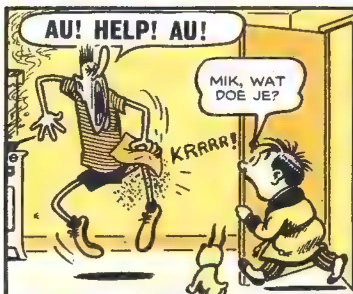

NU DE ONDERKANT INWRIJVEN MET VET!

WAT EEN RARE OPDRACHT, MAAR ENFIN, HET ZAL WEL GOED ZIJN!

NU PAKT U EEN VEL SCHUURPAPIER!
WAT?!

JA, IK HEB HET!
EN NU VAN ONDER AF FLINK OPSCHUREN!

RAAR GEDOE, MAAR HET HOORT ER ZEKER BIJ!
GOED ZO! SCHUREN MAAR!
KRRRR!

AU! HELP! AU!
MIK, WAT DOE JE?
KRRRR!

ZO, NU WEET U PRECIES HOE U UW OUDE MEUBELTJES KUNT OPKNAPPEN!

HELP! NIET DOEN! IK DACHT DAT JIJ WIST DAT DE RADIO OP EEN ANDERE ZENDER STOND!

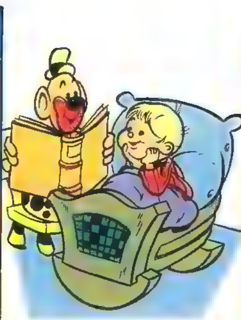

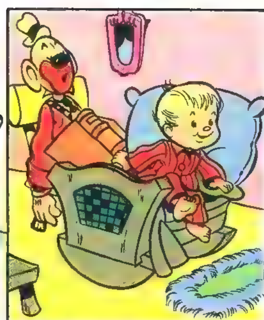

SPELEND SPEELGOED

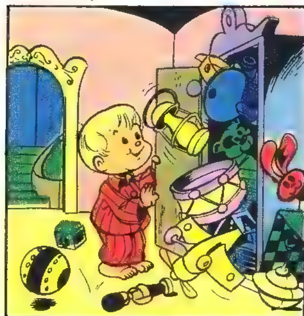

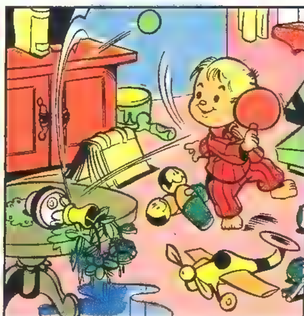

Op een avond moest Tommie uit en hij vroeg aan Kwink de clown of die op zijn broer Tim wilde passen. „O, dat wil ik wel," zei Kwink. „Ga jij maar gerust uit, hoor!"

Kwink bracht Tim naar bed en las een stuk uit een boek voor. Het was de bedoeling dat Tim erdoor in slaap zou vallen, maar op zeker moment viel Kwink zélf in slaap.

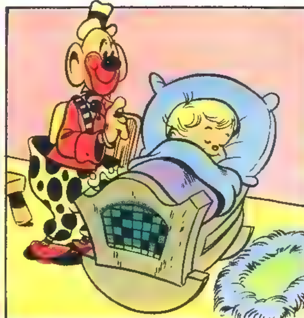

Toen Kwink sliep stapte Tim zijn bed uit en ging naar de kast waar zijn speelgoed in lag. Hij deed de deur open en onder oorverdovend lawaai viel het speelgoed eruit.

Eerst speelde Tim een poosje met een pingpongbal en toen ging hij naar de keuken, want hij had honger gekregen. In de keuken maakte hij voor zichzelf een boterham klaar.

Daarna ging hij naar boven, stapte in bed en viel onmiddellijk in slaap. Even daarna werd Kwink wakker, hij zag dat Tim tevreden sliep en ging naar beneden.

Toen Tommie thuiskwam zei Kwink: „Tim is direct zoet gaan slapen." „Waar komt al deze rommel dan vandaan?" vroeg Tommie. Maar daar wist Kwink geen antwoord op te geven. . .

Jacht op een panter

De eerste die die avond ontsnapte, was Rajah, de Bengaalse tijger. De avondvoorstelling was juist afgelopen en alle roofdieren — veertien in totaal — waren uit de middelste kooi gejaagd en door de tunnel naar de wagens gedreven. De wagens grensden aan elkaar en de jongen die het stro moest verversen, had vergeten de grendel weer voor de deur te schuiven.

Het was voor de roofdieren dus zo gemakkelijk als wat om naar buiten te komen en een ogenblik later volgden alle vijf tijgers, zeven leeuwen en een zwarte panter het voorbeeld van Rajah en verkozen de vrijheid.

Het nieuws ging als een lopend vuurtje door de stad en het was geen wonder dat er alom panische angst heerste. Veertien wilde dieren van het Grote Circus van Hopley, die zo maar door het stadje zwierven! Het was maar een kleine stad en de veertien roofdieren vulden haar bijna geheel met hun aanwezigheid. Als het niet zo donker was geweest, hadden ze waarschijnlijk alle inwoners wel opgegeten. . .

Iedereen die aan het circus was verbonden, hielp mee aan de jacht op de dieren. We waren gewapend met touwen, netten en stalen vorken.

Binnen niet al te lange tijd hadden we de spijbelaars een voor een in een hoek gedreven, vastgebonden en weer in de wagens opgesloten. We vingen twee leeuwen die onder een van de wagens waren gekropen, een derde zat op het dak van een garage, drie tijgers werden gegrepen in een park, en één in een openbaar toilet. Twee uur later hadden we ze op één na allemaal. Die ene was namelijk Salome, de drie jaar oude zwarte panter. Dat was een zeldzaam en kwaadaardig exemplaar en de gevaarlijkste van allemaal.

Met een jonge leeuw kun je leuk spelen en een jonge tijger kun je wel knuffelen, maar een zwarte panter heeft een grillige natuur en is bijna van zijn geboorte af erg vals. Salome vormde daarop geen uitzondering en ik hoopte vurig dat ik niet degene zou zijn, die haar weer gevangen zou moeten nemen. Die wens was nog maar nauwelijks bij me opgekomen, toen ik een zwarte schim voorbij zag glippen en in een tuin aan de overkant zag verdwijnen. Op hetzelfde ogenblik sloeg ergens een kerkklok het middernachtelijk uur. . .

Ik keek om me heen, maar er was niemand in de buurt die me zou kunnen helpen. Er zat dus niets anders op dan dat ik haar probeerde mee te lokken, voordat ze de een of andere niets vermoedende voorbijganger de schrik op het lijf zou jagen. Ik stak zo vlug als ik kon de straat over en riep de naam van de panter.

,,Salome, kom hier, ondeugend beest!''

Twee lichtgevende ogen gluurden vanuit het struikgewas naar mij. Toen keerde Salome zich om en liep in de richting van het huis, dat bij de tuin hoorde. Ik ging achter haar aan. Opeens zag ze de vork, die ik in de hand had. Ze werd gegrepen door een hevige angst en sprong blindelings door het eerste het beste raam. Ik hoorde gerinkel van brekend glas en onmiddellijk daarna een verschrikte kreet

Nu kwam het erop aan kalm te blijven Ik moest er alleen op af. Het grote raam was bijna helemaal kapot. Ik stapte door het glas naar binnen, de scherven kraakten onder mijn voeten. Weer gilde er iemand aan het andere einde van de kamer.

,,Wees stil!'' riep ik.

De resolute toon, waarop ik dat geroepen had, had wel effect, want het gegil hield onmiddellijk op. Toen voegde ik er wat vriendelijker aan toe: ,,Het geeft niet wat u doet, maar in geen geval moet u gaan gillen.''

Ik liep wat verder de kamer in en zag de omtrekken van een bed en het vage silhouet van iemand, die er rechtop in zat. Ik keek rond of ik Salome ook zag en toen ik me naar het raam keerde, zag ik haar venijnige ogen glinsteren. Ze zat gehurkt op de vloer, vlak bij het raam.

,,Wat. . . wat is dat?'' Het was de stem van een jongen en het klonk beverig en angstig.

,,Dat is een van de dieren van het circus van Hopley,'' legde ik hem uit.

,,Een roofdier?''

,,Alleen maar een soort kat.''

,,Wat voor een kat?''

,,O, een zwarte panter,'' antwoordde ik luchtig.

,,O nee!''

,,Luister eens,'' zei ik, terwijl ik probeerde zachtjes en overtuigend te praten. ,,Ik moet zorgen dat ik haar hier vandaan krijg. Dat kan alleen als ze niet bang meer is. En zolang jij angstig bent, zal het me niet lukken.''

De jongen zweeg; toen zei hij, nog

steeds met een beverig stemmetje: „Ze kunnen het ruiken als je bang voor ze bent, hè?"

„Nee, dat is maar een bakersprookje. Ze merken het aan je houding of aan je stem en daarom moet je je uiterste best doen om niet te laten merken dat je bang bent."

„Ik. . . ik zal het proberen. Bent u de dierentemmer?"

„Nee, ik ben de dierenarts van het circus. Mijn naam is John London."

„Ik heet Kenneth Landor."

Het feit, dat Salome nog steeds onnatuurlijk stil bleef zitten, maakte dat mijn nekvel begon te prikken. Panters slaan namelijk het liefst hun klauwen in de nek van hun prooi en Salome had al eens een temmer gedood, die te goed van vertrouwen was geweest. De man had het roofdier zijn rug toegekeerd, wat natuurlijk een onvergeeflijke fout is.

„Ben je alleen thuis?" vroeg ik aan de jongen.

„Ja," antwoordde hij. „Mijn ouders zijn met vakantie naar Spanje."

„Kun je bij het lichtknopje komen?"

„Jawel, dat is hier vlak naast mijn bed, maar ik durf niet. Ik. . . ik wil dat beest liever niet zien. Die ogen vind ik al erg genoeg!"

„Maar in het donker kunnen ze gemakkelijker aanvallen," zei ik.

„O, dan zal ik het licht wel aandraaien." Er konk een klik en de kamer baadde in een zee van licht.

Salome hief haar kop op en nu zag ik, waarom ze rustig was gebleven. Haar rechterklauw was lelijk gewond door de glasscherven en ze had de poot schoongelikt. Er zaten grote bloedvlekken op het paarsblauwe vloerkleed.

„Je bent een brave ouwe kat," zei ik op vleiende toon.

De panter keek me minachtend aan en haar ogen blonken van moordlust. Je kunt deze dieren wel leren om kunsten te maken in de piste, maar echt temmen kun je ze nooit. Je kunt als het ware in hun ogen lezen dat voor hen de wetten van het oerwoud nog steeds gelden. Op dit ogenblik golden die wetten ook in deze grote kamer.

„Het is beter dat je uit bed komt," raadde ik Kenneth aan, „maar doe het langzaam en voorzichtig. Pas op dat je geen onverwachte bewegingen maakt."

„Ik blijf liever in bed, dan voel ik me veiliger."

„Dat ben je juist niet. Als ze op het bed springt, terwijl jij er nog in ligt, heb je geen schijn van kans om het er levend af te brengen. Als je rechtop staat, kun je haar wel ontwijken, tot ik er ben met de vork."

„U zult wel gelijk hebben," zei de jongen berustend.

Ik hoorde dat hij uit bed kwam en zag hem in de spiegel. Het was een tenger gebouwde jongen van ongeveer vijftien jaar, met donker haar.

Salome zat naar hem te loeren. Ze had al haar spieren gespannen en kneep haar ogen dicht. Dit was het kritieke ogenblik. Mijn hart bonsde als de motor van een schip en ik was er zeker van dat de panter het ook kon horen!

„Zorg dat je achter me blijft," waarschuwde ik. Ik keek strak naar Salome. Toen ik de vork voor me uit stak, staarde de panter mij met haar gloeiende blik aan. Ze gromde diep in haar keel en ze sloeg haar klauwen uit. Ze was pikzwart, zo zwart als roet. Eén sterke massa van honderdzeventig pond botten en spieren!

Ik glimlachte zo vriendelijk als ik maar kon.

„Rustig maar, Salome," zei ik op liefkozende toon. „Maak je maar niet zo dik!"

De panter en ik bleven elkaar aanstaren en het scheen me toe dat het uren duurde, voordat de spanning uit haar lichaam week en ze haar poot weer begon te likken. Ze was blijkbaar van gedachte veranderd en niet van plan me direct aan te vallen. Het was echter heel goed mogelijk dat ze plotseling een snelle beweging zou maken en zonder een waarschuwing op haar prooi zou springen.

„Alle mensen van het circus zijn naar de panter aan het zoeken," vertelde ik aan Kenneth. „Vroeg of laat zullen ze hier zeker voorbijkomen. Als ze de kapotte ruit zien, komen ze naar binnen, dus we kunnen er zeker van zijn, dat we dan gered worden."

„Ja, als u de panter tenminste zo lang in bedwang kunt houden," zei Kenneth en zijn stem klonk nog steeds onvast.

„Daar heb je gelijk in!" lachte ik opgewekt. „Hebben jullie telefoon?"

„Ja, het toestel hangt in de hal."

Daar schoten we niet veel mee op. De jongen zou het nooit klaarspelen om bij de deur van de hal te komen, want die was juist rechts naast het raam.

„Als de panter mij mocht aanvallen, dan moet je zo vlug je kunt naar de hal gaan en de politie opbellen."

Kenneth antwoordde niet dadelijk. Eindelijk zei hij aarzelend: „Ik. . . ik wil het wel proberen, maar ik ben vreselijk bang, weet u. Ik ben bang in het donker en ook ben ik bang om alleen te zijn."

„Hoe komt het dan dat je ouders je alleen hebben gelaten?"

„Vader zei dat dat juist goed voor me was. Hij is van mening dat ik me over mijn angst heen moet zetten, zodat ik wat gehard word."

Salome lag nog steeds op de vloer, dicht bij de muur aan de linkerkant van het raam. Ze zat kalm haar gewonde poot te likken.

„En vond je het erg om alleen achter te blijven?" vroeg ik.

„Ik heb er wat op gevonden," antwoordde de jongen. „Ik heb een paar van moeders slaaptabletten genomen, zodat ik 's avonds gauw in slaap val."

„Wat jammer, dat je dan vanavond geen tablet hebt ingenomen."

„Ik wilde er juist een nemen, toen dat beest door het raam sprong. Het flesje staat hier naast mijn bed op het tafeltje en ik had net mijn hand uitgestoken om een tablet te pakken."

Op straat reed juist een auto voorbij met fel brandende koplichten en suizende banden. Verschrikt hief Salome haar kop op. Ze gromde, keek naar mij en sprong overeind. Het hart klopte mij in de keel.

„O, kijk nou eens!" kreunde Kenneth.

„Stil, beweeg je niet!"

De panter begon met haar staart heen en weer te waaien en keek me met haar gemene ogen doordringend aan. Ik kon de spieren onder haar glanzende zwarte huid zien bewegen. Ze keek naar de opening in het kapotte raam en toen weer, heel langzaam, naar mij. Het was, alsof ze moeilijk tot een besluit kon komen. Zou de keuze op het raam vallen of op mij? De stilte in de kamer was haast voelbaar. Net als de stilte voor een storm. De geluiden die van buiten in de kamer doordrongen, klonken me onnatuurlijk hard in de oren. Het was, alsof ik het oerwoud kon ruiken. . .

Nu keek Salome weer naar het raam. Ik dacht beslist dat ze nu haar keuze gemaakt had en mijn hart maakte een sprong van blijdschap. Maar toen gebeurde het!

Bliksemsnel keerde de panter zich om en nam een sprong in mijn richting. Ik hoorde Kenneth gillen. Ik stond echter in een gunstige houding, de linkervoet iets naar voren en de vork ook naar voren gericht. De panter sprong precies met de borst tegen de stompe tanden van de vork, waardoor de kracht van haar sprong gebroken werd. Salome stiet een vervaarlijk gebrul uit en toen deed ze, wat de meeste katachtige dieren doen, wanneer hun aanval geen succes heeft gehad, ze keerde zich van mij af en liep terug naar het raam. Ze ging op haar hurken zitten en begon haar borst te likken. Het leek alsof ik haar nu volkomen onverschillig liet, maar ik wist maar al te goed dat dat juist haar slimheid was. Ik was vastbesloten om af te maken, waarmee ik begonnen was.

„Als ze me weer aanvalt, moet je naar de hal rennen," zei ik tegen Kenneth. „Ze kan ons niet allebei tegelijk bespringen. Als je de deur uit bent, moet je hem direct achter je dicht doen."

Er kwam geen antwoord.

„Heb je het begrepen?"

Een nauwelijks hoorbaar gefluister: „Ja."

„Denk erom, je móét het doen."

„Denkt u dat ze u weer zal aanvallen?"

„Ik ben ervan overtuigd dat ze het weer zal proberen."

Salome was weer gaan liggen, ongetwijfeld om ons in de waan te laten dat ze niets kwaads meer in de zin had.

Ze had het nu weer druk met haar poot te likken en ze keek vanuit haar ooghoeken of ik ook op haar lette.

„Jij, mooie, ouwe, zwarte poezekat," fleemde ik. „Heeft ze dan toch zo'n zere poot, hè?"

„Mooie, ouwe poezekat!" protesteerde Kenneth vol walging.

Vervolg op blz. 27

H. BAUT

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

WANNEER MENEER KWEL DE SCHOOLKAS NAAR DE BANK BRACHT, GINGEN KEES DUBBELBOER EN BOB KERSJE ALTIJD MET HEM MEE.

NIEMAND DURFT ME AAN TE VALLEN, ALS JULLIE ERBIJ ZIJN!

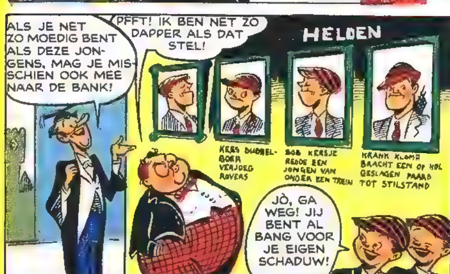
AAN-STELLERS!

BANK

HET IS GEMEEN! NOU KRIJGEN ZIJ GEBAKJES — EN ARME IK STERF VAN HONGER!

RESTAURANT

KOFFIE THEE

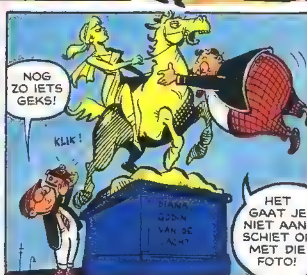
IK ZAL ZE EENS WAT LATEN ZIEN! HEE, JAN, JE MOET ME HELPEN!

JONGENSSCHOOL

STEL JE FOTOTOESTEL IN! DIT WORDT MIJN EERSTE HELDENDAAD!

SPOORWEGEN

TOEN DE FILM ONTWIKKELD WAS...

VOORUIT! MAAK DAAR NOG EEN PAAR VERGROTINGEN VAN OF IK DRUK JE PLAT!

FIXEER

EEN POOSJE DAARNA MOEST MENEER KWEL WEER NAAR DE BANK.

IS HET WEL VEILIG MET AL DAT GELD?

NATUURLIJK, MENEER! KEES EN BOB BESCHERMEN ME!

KAS

ER ZIJN ZOVEEL AGENTEN, DAT DE ROVERS ZICH WEL NIET ZULLEN LATEN ZIEN. DAN KAN IK KWEL WEL BESCHERMEN!

DE GYMLERAAR WIL, DAT JULLIE ONMIDDELLIJK NAAR HET SPORTVELD KOMEN!

HEUS?

VREEMD! KEES EN BOB ZIJN ER NIET!
IK GA WEL MET U MEE: DAN ZULT U GEEN LAST HEBBEN VAN ROVERS!
KAS

U HEBT EEN DAPPERE, FLINKE, SNUGGERE JONGEN, ZOALS IK, NODIG OM HET GELD TE BEWAKEN!

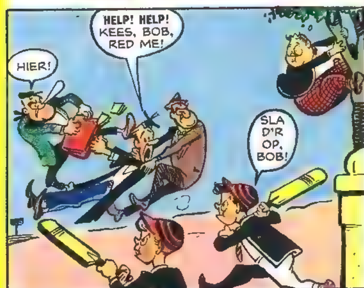

JIJ, BILLIE? JIJ LOOPT AL WEG, ALS JE EEN OORWURM ZIET!

JAWEL, MENEER, MAAR KIJKT U MAAR EENS WAT IK VANDAAG ALLEMAAL GEDAAN HEB! DEZE FOTO'S BEWIJZEN HET!

IK HEB JE TOT NOG TOE VERKEERD BEOORDEELD, JONGEN. DAT SPIJT ME! JE MAG MET ME MEE!
HA, HA! IK BEN TOCH VEILIG MET AL DIE AGENTEN OP STRAAT!
UIT-GANG
KAS

GEEF OP DE POET, JIJ!
EEN ROVER! HELP ME, MIJN JONGEN!
LIEVE HELP! DE AGENTEN GAAN EEN DAGJE UIT!
KAS

BILLIE! JE ZOU ME BESCHERMEN!
IK, MENEER? IK HEB GENOEG AAN MEZELF!

HIER!
HELP! HELP! KEES, BOB, RED ME!
SLA D'R OP, BOB!

BRAVO! WIJ, DAPPERE JONGENS, WIJ HEBBEN DIE BOEVEN EENS NETJES VERSLAGEN!
GERED! NET OP TIJD!

DANK ZIJ JULLIE MOED, KEES EN BOB, IS HET GELD NU VEILIG OP DE BANK! HIER, VOOR JULLIE, KOOP ER MAAR WAT LEKKERS VOOR!
BANK
HEE! IK OOK!

EN, MENEER, WAT KRIJG IK VOOR MIJN DAPPERE DADEN VAN VANDAAG?

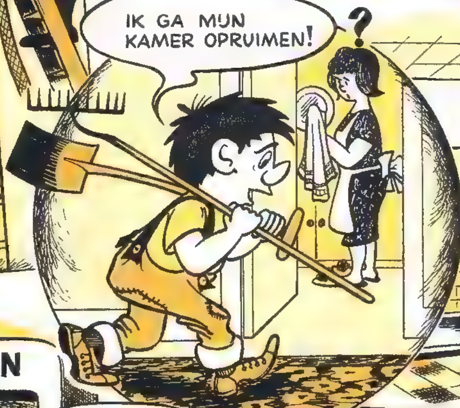

WASSEN BEELDEN
DIE DIKKE HEEFT ONZE WASSENBEELDEN OMGEGOOID!
ZO, BILLIE! DUS DÁT WAS JOUW DAPPERE DAAD! NAARLING DIE JE BENT!
SPOORWEGEN
O! IK MAG NOU ZEKER WEL GAAN, MENEER!

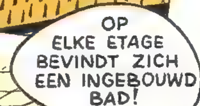

KLAAR, JAN? DIT WORDT EEN FOTO VAN BILLIE EN DE GEVAREN VAN MIJN NIEUWE STOK!
AU!
EVEN LACHEN, BILLIE!

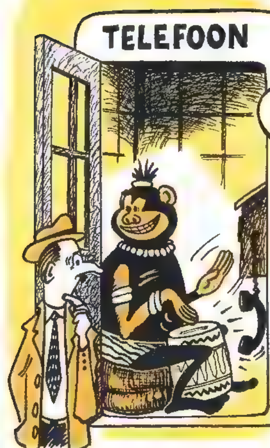
HUMOR

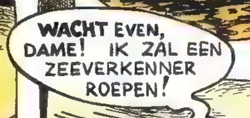

KLEERMAKER

VOORUIT,
HOU OP MET DAT KUSSENGEVECHT EN GA SLAPEN!

IK GA MIJN KAMER OPRUIMEN!
?

OP ELKE ETAGE BEVINDT ZICH EEN INGEBOUWD BAD!

TELEFOON

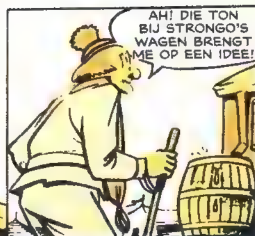

WACHT EVEN, DAME! IK ZAL EEN ZEEVERKENNER ROEPEN!

KAMPIOENSCHAPPEN KUNSTRIJDEN
H A H A

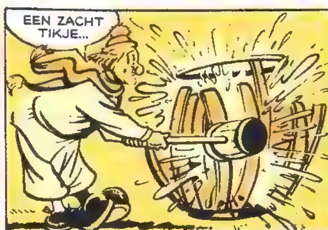
COCO de CLOWN

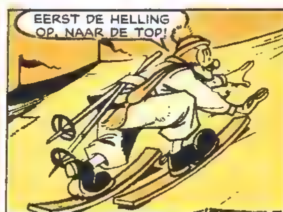

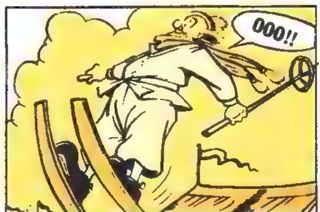

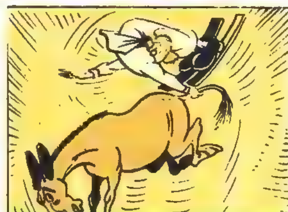

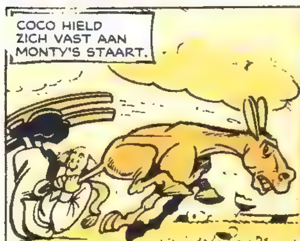

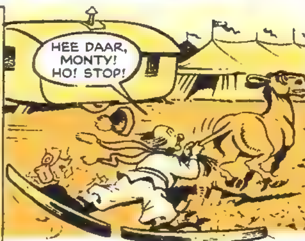

De schat van Chaparral

David Dixon en Ralph Thompson, beiden van de Daily Chronicle, zijn met hun vriend Vlasto en de fotograaf Harkness in Mexico om iets te weten te komen over een zekere Chaparral, die daar een hele Indianenstam in zijn macht heeft en een schat verborgen houdt. En er is iemand, die Chaparral uitbuit. Ragebol ontmoet een opdringerige heer, Carlos Diaz, die hij even later in de trein weer tegenkomt. Dan ontspoort de trein. De passagiers worden door rovers overvallen, maar de leider van de bende, Porfirio, blijkt een kennis van Vlasto te zijn. Tijdens de tocht naar Porfirio's haciënda valt Ragebol van zijn paard en blijft alleen achter. Hij wordt door Indianen verzorgd en meegenomen naar het dal van de paddestoelengod. Daar ziet hij Chaparral. Later komt ook Vlasto in het dal aan. Het gerucht gaat dat Chaparral een schat onder de Indianen zal verdelen. Intussen gaan Dixon, Harkness, Porfirio en Lorenzo naar een dorp, waar zij enige mannen zien, werkzaam bij een Amerikaanse televisiemaatschappij.

Dixon moest lachen tegen wil en dank. Porfirio wist wel dat je de grote lijnen van de zaak in het oog moest houden!

„Je kent toch dat oude spreekwoord," zei Harkness wijsgerig, „je moet de koe bij de horens vatten."

„Wat wil je daarmee zeggen?"

„Ga naar ze toe. Kijk of je hen kunt gebruiken. Probeer te weten te komen hoeveel ze van de paddestoelengod weten. Misschien kun je ze wel zover krijgen, dat zij niet met hun reportage voor de dag komen voordat wij ook zover zijn."

„Goeie maatjes met ze proberen te worden, hè? Dat is misschien niet zo'n gek idee," stemde Dixon toe, terwijl hij het portier van de auto opende. „Kom mee, we moeten hier overnachten, dus we kunnen ons wel even aan de heren gaan voorstellen."

Nadat ze zich een weg hadden gebaand door een groep marktbezoekers, die op de maat in hun handen klapten terwijl een man en een vrouw sierlijk ronddraaiden in een Spaanse dans, begeleid door gitaarmuziek, gingen Dixon en zijn vrienden het café binnen. Met branieachtige pas liet Porfirio zijn sporen rinkelen.

Terwijl de Mexicaan zijn neef begroette en hem duidelijk begon te maken wat voor belangrijke gasten zij wel waren, voor wie het beste nog niet goed genoeg was, keek Dixon terloops eens rond langs de tafels, die alle bezet waren.

„Daar zitten ze," mompelde hij tegen Harkness, „die man met dat geld in de hand komt juist bij hen vandaan."

„Het lijken me een paar taaie knapen, als je het mij vraagt," antwoordde Harkness en hij haalde een sigaret uit zijn zak en knipte zijn aansteker aan. „Wou je erop afgaan?"

„Natuurlijk. Ik geloof, dat we niet te verlegen moeten zijn. Kom mee."

Met Harkness achter zich aan liep Dixon tussen de tafeltjes door, waaraan halfbloeden zaten te eten en te drinken. Hij zag dat de beide TV-mensen een vlugge blik van verstandhouding wisselden toen zij de buitenlanders zagen aankomen.

Ze kijken niet al te vriendelijk, dacht Dixon, zouden ze misschien iets van ons weten?

Toen hij bij hun tafeltje was aangeland, zei hij opgewekt: ,,Goedenavond, heren Ik hoop dat u mij niet opdringerig vindt, maar ik heb zo'n idee, dat wij ons voor hetzelfde interesseren. Ik ben Dixon van de Londense Daily Chronicle. Dit is mijn collega George Harkness."

,,Mijn naam is Noakes." zei de grootste van de twee, die er het meest Europees uit zag, terwijl hij weer een vlugge blik naar zijn metgezel wierp. ,,Mijn vriend hier heet Gonzalez."

,,Mogen we bij u komen zitten?"

,,Zeker, neemt u maar een stoel."

De ogen van Noakes stonden waakzaam. Gonzalez, die sterk en gedrongen was, bekeek de Engelsen met een mengeling van vijandigheid en vrees.

,,Nu, we kunnen evengoed open kaart spelen," zei Dixon minzaam, terwijl hij op de stoel met biezen zitting neerviel

,,Ik ben van plan om een verhaal te schrijven over de paddestoelengod. . ."

De hand van Noakes klemde zich onwillekeurig om zijn glas. Hij morste een beetje van zijn drank op de tafel. Gonzalez drukte driftig zijn sigaret uit.

,,Waarom denkt u dat wij daar belang in stellen?" vroeg Noakes op scherpe toon. En weer wierp hij een vlugge blik op zijn metgezel.

,,Ik heb gehoord dat u films over die Chaparral-beweging aan het maken bent Om eerlijk te zijn, ik zou er graag wat meer over weten en mijn vriend hier wil graag een paar foto's maken. Ik dacht dat we het misschien eens zouden kunnen worden. . ."

,,Dat zijn jouw zaken niet, broeder." Gonzalez liet zijn stem voor het eerst horen en het was net, dacht Dixon, alsof je het waarschuwende geluid van een ratelslang hoorde.

,,Wat Gonzalez bedoelt," zei Noakes haastig, die blijkbaar graag de vrede wilde bewaren, ,, is, dat wij geen pottekijkers bij onze reportage willen hebben, begrijpt u?"

,,Ja zeker, daar kan ik wel inkomen," stemde Dixon toe. ,,Maar per slot van rekening bereiken uw uitzendingen alleen deze kant van de Atlantische Oceaan. Alles wat óns interesseert, is een serie verhalen voor Londen."

,,Waarom bent u in 's hemelsnaam helemaal vanuit Londen naar deze paddestoelengod gekomen?"

,,We hadden geruchten gehoord en het leek ons zo'n ongewone geschiedenis, dat we die moeite er wel voor overhadden. Bent u van plan een bezoek aan Chaparral te brengen?"

,,Ja, we zijn op weg naar hem toe. Hebt u een auto?"

,,Natuurlijk. Misschien kunt u ons iets over de wegen vertellen?"

,,Er zijn geen wegen."

,,Maar u schijnt er toch herhaaldelijk met uw vrachtwagens naar toe te gaan."

,,Dat is onze zaak, mijnheer."

Dixon keek eens naar Harkness, die door de sigaretterook heen de beide TV-mannen spottend gadesloeg.

Het zag er niet naar uit, dat zij van Noakes en Gonzalez veel wijzer zouden worden en dus namen de Engelse journalisten, na nog wat oppervlakkig gepraat, afscheid en lieten hen alleen.

,,Sluwe kerels, vind je niet?" merkte Harkness op, toen ze naar de bar toe kuierden, waar Porfirio naar hen stond te wenken met zijn gewone levendigheid. ,,Nou ja, het is logisch, dat ze geen indringers willen hebben, als ze aan een buitengewone reportage bezig zijn."

. . . terwijl een man en een vrouw sierlijk ronddraaiden in een Spaanse dans.

„Ik weet nog zo net niet of het wel die reportage is, waar ze zo bezorgd voor zijn," mompelde Dixon raadselachtig, terwijl hij over zijn kin streek. „Vond jij nou, dat ze er als echte televisiemensen uit zagen?"

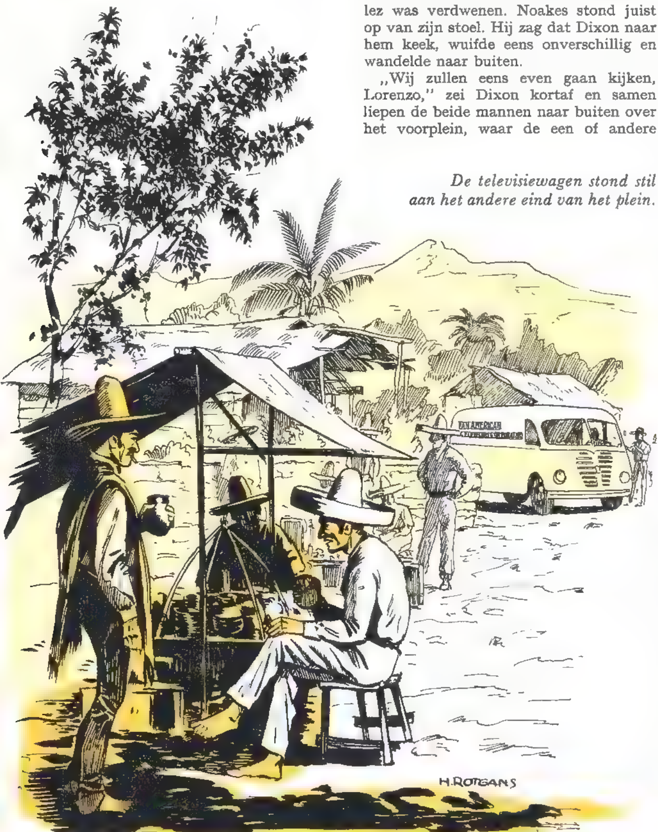
„Wat bedoel je?" vroeg Harkness verbaasd.

Maar er was geen tijd meer voor een antwoord, want Porfirio kwam op hen toe en sloeg om ieder van hen een arm, om hen aan de vrouw van zijn neef voor te stellen, een Mexicaanse met een zwarte jurk aan en met een bloem in het haar.

Opeens bemerkte Dixon dat Lorenzo hem aan de mouw stond te trekken.

„Wat is er aan de hand, Lorenzo?"

„Señor!" zei de chauffeur opgewonden, „er heeft iemand aan de auto zitten knoeien!"

„Hoe dat zo?" vroeg Dixon.

„Ik wilde de wagen in de garage zetten. Maar hij start niet. Ik heb het een hele tijd geprobeerd. Maar het gaat niet. Op het laatst heb ik eens naar de motor gekeken. En wat dacht u, dat ik vond? Of liever gezegd, señor, wat ik niet vond?"

„Nou? Wat vond je of wat vond je niet?"

Lorenzo hield nog steeds de jas van Dixon beet.

„De ontsteking. Iemand heeft opzettelijk de ontsteking eruit gehaald."

„Ben je daar zeker van?"

„Ja, señor. Ik ben een eerste klas monteur, net zo goed als een eerste klas chauffeur. Dat heeft iemand gedaan om ons dwars te zitten. Met opzet! Caramba, als ik die vent in handen krijg, die mijn prachtige auto heeft vernield!"

Dixon keek de zaal eens rond. Gonzalez was verdwenen. Noakes stond juist op van zijn stoel. Hij zag dat Dixon naar hem keek, wuifde eens onverschillig en wandelde naar buiten.

„Wij zullen eens even gaan kijken, Lorenzo," zei Dixon kortaf en samen liepen de beide mannen naar buiten over het voorplein, waar de een of andere zanger nu met schelle stem een lied zong bij het getokkel van de gitaren.

De televisiewagen stond stil aan het andere eind van het plein.

Het werd al donker en hier en daar brandden de lampen. Bij de marktstalletjes op het plein flikkerden kaarsen.

„Ik zal het u laten zien, señor," riep Lorenzo uit en hij liep met grote passen naar de wagen. Met een boze klap sloeg hij de motorkap open. „Daar! Kijkt u zelf maar!"

„Zou het geen kwajongensstreek kunnen zijn van een van die boefjes?" vroeg Dixon, met een gebaar naar een troepje jongens dat hen op blote voeten nieuwsgierig stond aan te staren.

„Verdraaid, nee, señor. Dit is het werk van een vakman. Iemand heeft het expres gedaan om u het verder reizen te beletten, denk ik."

Dixon keek over de rand van de motorkap.

De televisiewagen stond stil aan het andere einde van het plein. Hij ving een glimp op van Gonzalez, die achter het stuur ging zitten. De man die op wacht had gestaan, zei iets tegen hem en liep toen naar Noakes toe, die van het café kwam aanlopen.

Dixon dacht vlug na en lette nauwelijks op Lorenzo, die zijn woede uitraasde. Plotseling klonk er uit de richting van de marktkraampjes een hevig gekraak, dat onmiddellijk werd gevolgd door een geroezemoes van stemmen. Er ontstond geschuifel, vrouwen gilden.

Dixon bleef rustig staan kijken. Er was een hevige ruzie gaande tussen verscheidene mensen. Toen zag hij dat Noakes en zijn vriend in de richting van het lawaai waren gelopen om te zien wat er gebeurd was. Gonzalez was ook met hen meegegaan.

Dixon handelde nu vliegensvlug. Nadat hij zich ervan had overtuigd dat niemand op hem lette, rende hij naar de vrachtauto, opende de achterdeur en klauterde naar binnen. Het voertuig stond bijna helemaal vol met een soort kratten. Haastig verborg hij zich ertussen en wachtte gespannen op de dingen die komen zouden.

Een paar minuten later hoorde hij dicht bij de auto stemmen en het benauwde zweet brak hem uit als hij eraan dacht, wat er zou kunnen gebeuren als een van die mannen achterin zou komen zitten!

Maar tot zijn opluchting wurmden ze zich met zijn drieën in de cabine, die door een schuifdeur van de rest van het voertuig gescheiden was. De motor begon te draaien en hobbelend en slingerend reed de wagen de weg op.

Onder al dat lawaai durfde Dixon wel even voorzichtig van houding te veranderen om het zich een beetje behaaglijker te maken.

„George had gemakkelijk praten," mompelde hij bij zichzelf. „Je moet de koe bij de horens vatten! Ik vermoed

dat Noakes onze wagen heeft laten vernielen om te voorkomen dat wij in de zaak gaan roeren. In dat geval mag hij me best mee laten liften."

Hij begon eens te onderzoeken wat er allemaal in de vrachtwagen stond. Een flauwe geur van sinaasappelen intrigeerde hem. Die vruchten zou je nu niet precies verwachten in een televisiewagen.

Sinaasappelen? dacht hij, terwijl hij de kratten betastte. Nou ja, misschien hebben ze proviand gehaald voor hun kamp.

Hij voelde dat het deksel van een van de kratten los zat. Voorzichtig stak hij zijn hand erin en haalde er een sinaasappel uit. Hij moest op zijn lippen bijten om geen schreeuw van verbazing te geven. Hij liet in zijn verwarring bijna de sinaasappel vallen. Die was veel en veel zwaarder dan een normale sinaasappel. De schil scheen er los omheen te zitten. En de vrucht zelf was hard als een bikkel...

HOOFDSTUK XVI

Het bezweringsfeest in volle gang

De hele dag lang hadden Vlasto en de Ragebol gehurkt gezeten in het bloedhete ravijn waar de paddestoelengod zich bevond. Boven hun hoofd brandde onophoudelijk de zon. De hitte werd nog verdubbeld door de weerkaatsing van de omringende rotsen en de mannen glommen allemaal van het zweet.

Voor de Ragebol was het net een ervaring uit een droom, of liever gezegd, uit een nachtmerrie. Hij moest zichzelf er voortdurend aan herinneren dat het allemaal in werkelijkheid gebeurde, dat hij daar werkelijk zat tussen die gesloten gelederen van Indianen, die nu eens zongen en dan weer klaagden, soms ook plotseling gingen staan om kreten te slaken of om ademloos naar de woorden van Chaparral te luisteren.

De hele dag door waren een paar helpers van Chaparral tussen de rijen Indianen doorgelopen met glimmende stenen kommen, waaruit ze met plechtige zorg een soort muf poeder uitdeelden. Elke man die er iets van kreeg, viel op zijn knieën, stamelde een soort dankgebed en nadat hij het spul had ingeslikt, groette hij Chaparral met een schorre kreet.

„Is dat de amanita muscaria?" vroeg de Ragebol aan Vlasto, terwijl de helpers, van wie sommigen bontgekleurde veren in hun hoofdtooi droegen, gestadig doorgingen met de hun opgedragen taak.

„Ja," antwoordde Vlasto, „maar ik zou je niet aanraden er wat van te nemen. We moeten ons verstand bij elkaar houden. Ik denk dat de Indianen het op dit ogenblik te druk hebben om veel notitie van ons te nemen. Het beste dat we kunnen doen is een beetje op de achtergrond blijven en proberen uit te vissen wat er gaande is."

De plechtigheid scheen uit verschillende fasen te bestaan en bij iedere volgende fase werden de spanning en de razernij groter. Van tijd tot tijd kwam Chaparral te voorschijn uit een soort deuropening in de rots aan de voet van de paddestoelengod. Hij droeg een angstaanjagend houten masker in de vorm van de kop van een jaguar en hij was gekleed in een bontgekleurd gewaad, dat veel op een schort leek. Hij stond boven aan een ruw uitgehouwen trap en hief zijn hand op om de Indianen tot zwijgen te brengen.

Toen richtte hij zich met zijn hartstochtelijke stem tot hen in eenvoudige, maar dringende woorden. De paddestoelengod regeerde oppermachtig over alles; hij, Chaparral, was zijn afgezant op aarde en hij moest worden gehoorzaamd. Spoedig, heel spoedig, als zijn volgelingen tenminste braaf bleven, zou de schat van de god worden geopenbaard en dan zou Chaparral de Indianen een nieuw en beter leven laten leiden.

Als de fanatieke, harde stem van Chaparral zweeg, gingen de helpers opnieuw rond met de stenen kommen. En na iedere uitdeling vermeerderde de razernij die de Indianen had aangegrepen. Van de slaafse, passieve, onbeweeglijke wezens die zij onder normale omstandigheden waren, veranderden ze nu onder de invloed van de vliegenzwam langzamerhand in een horde schrikbarende wilden.

Ze rolden met hun ogen, ze hadden hun spieren niet meer in bedwang, schorre kreten kwamen over hun lippen. Ze begonnen heen en weer door het ravijn te deinen als een menselijke golf en toen Chaparral zich weer tot hen wendde, schenen ze als onder hypnose te antwoorden.

Geboeid en met afschuw vervuld sloeg de Ragebol dit schouwspel gade. Als hij het niet met zijn eigen ogen gezien had, zou hij niet hebben geloofd, dat zo iets mogelijk was. Zelfs Vlasto voelde zich niet op zijn gemak. „Ze naderen nu hun hoogtepunt," mompelde hij, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd veegde.

„Ze zijn knettergek," zei de Ragebol met de hand onder zijn hoofd. „Ik herinner me nog dat u, toen u ons de geschiedenis de eerste keer in Fleet Street vertelde, zei dat de vikings de vliegenzwam gebruikten vóórdat ze ten strijde trokken. Dit is precies hetzelfde. Deze kerels worden voor het een of andere misselijke doel gebruikt." *Wordt vervolgd*

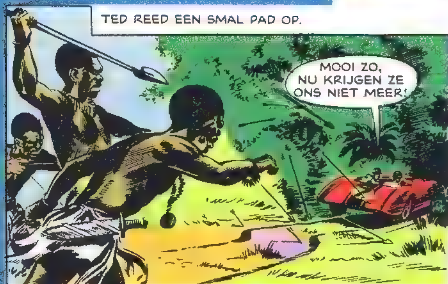

Ted en Tom

en de monsterrace

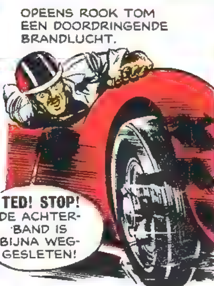
TED RAWLEY EN TOM BOYCE WAREN BEZIG AAN DE LAATSTE ETAPPE VAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. ZIJ RAAKTEN VAN DE WEG AF EN WERDEN OVERVALLEN DOOR KRIJGERS VAN DE K'GANUSTAM, DIE HEN WILDEN DODEN EN HUN WAGEN VERWOESTEN. MAAR ZE WISTEN TE ONTSNAPPEN.

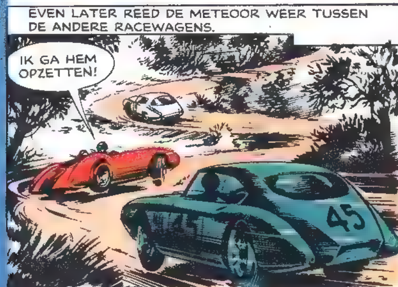

HOTSEND EN STOTEND SCHOOT DE WAGEN OVER DE ROTSIGE BODEM. DE BAND KOELDE AF, MAAR HET GEVAAR DREIGDE DAT DE WAGEN BESCHADIGD ZOU WORDEN.

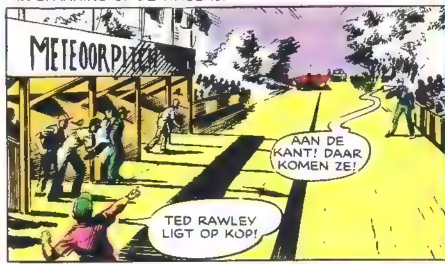

NA ENIGE TIJD BEREIKTEN ZE DE ANDERE KANT EN SLOEGEN EEN PAD IN. OPEENS...
KIJK DAAR! DE RACE-ROUTE!
GELUKKIG! NU MOETEN WE PROBEREN DE OPGELOPEN ACHTERSTAND IN TE HALEN!

EVEN LATER REED DE METEOOR WEER TUSSEN DE ANDERE RACEWAGENS.
IK GA HEM OPZETTEN!
45

ONDANKS ALLES WAT DE WAGEN TE VERDUREN GEHAD HAD, REED HIJ NOG PRIMA.
HOUD DE BANDEN IN DE GATEN, TED!

TOM HAD GELIJK. DE ACHTERBAND WAS BIJNA DOORGESLETEN!

MAAR ONDANKS DAT ZETTE TED DOOR EN PASSEERDE VERSCHEIDENE TEGENSTANDERS.

BIJ DE CONTROLEPOST GELZA WACHTTE MEN IN SPANNING OP DE WAGENS.
AAN DE KANT! DAAR KOMEN ZE!
TED RAWLEY LIGT OP KOP!

OP DE LAATSTE METERS GAF TED NOG WAT EXTRA-GAS.
MOOI WERK, TED! NU GAUW DIE BAND VERWISSELEN!

MAAR TOEN DE METEOOR VLAK VOOR DE FINISH WAS, WEERKLONK EEN EXPLOSIE. DE WAGEN BEGON TE SLIPPEN...
HET IS HUN ACHTERBAND! ZE SLAAN TE PLETTER!

WÈÈR EEN *nieuwe* TERRIËR-JEUGDPOCKET!

De TERRIËR-jeugdpocketreeks is nog jong, maar reeds nu is deze serie een begrip bij de jeugd. Jongens en meisjes tussen 12 en 18 jaar hebben genoten van GOUD OP DE NOORDPOOL en HET GEHEIM VAN DE WITTE RAAF. Geen wonder dus, dat zij gretig uitkijken naar het volgende boek in de reeks!

DAT VOLGENDE BOEK PRESENTEREN WIJ DAN OOK MET TROTS. HET IS EEN SPANNEND VERHAAL VAN LOIS SNELLING EN HET HEET:

DE RODE KALEBAS

Kent Standish krijgt een envelop in handen, waarop in geheimschrift een boodschap is gekrabbeld. Omdat Kent journalist wil worden en de speurzin hem in het bloed zit, zál hij het geheimschrift ontcijferen. Hij krijgt daarbij hulp van zijn Indiaanse vriend Jeff Groeneboom en de jonge typiste Sherry Collier. Ze ontdekken dat de sleutel van het geheim ligt in een oud Indiaans muziekinstrument, dat gemaakt is van een rode kalebas, en als ze proberen de zoekgeraakte kalebas te achterhalen, tuimelen ze van het ene avontuur in het andere.

Ook in deze TERRIER-jeugdpocket dus weer volop spanning en avontuur. Dit 192 pagina's dikke boek heeft een mooi vierkleurenomslag en kost slechts 95 ct. Wie het hebben wil, doet verstandig onmiddellijk een exemplaar te bestellen!

VERKRIJGBAAR DOOR TUSSENKOMST VAN DE BOEKHANDEL. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN WORDEN UITGEVOERD NA ONTVANGST VAN HET VERSCHULDIGDE BEDRAG AD F 0.95 OP POSTREKENING NUMMER 9229 VAN DE N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD, AFDELING EXTRA-UITGAVEN, TE HAARLEM, OP HET GIROSTROOKJE DUIDELIJK VERMELDEN ,,*DE RODE KALEBAS*'' A.U.B. GEEN GELD OF POSTZEGELS IN BRIEVEN INSLUITEN. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN KUNNEN OOK WORDEN OPGEGEVEN BIJ DE PLAATSELIJKE AGENT VAN DIT BLAD.

„Zo moet je altijd tegen panters praten. Dat vinden ze prettig. We waren eerst heel goede vrienden, Salome en ik. Anders zou ze me al lang geleden in stukken hebben gescheurd."

„Het is me het vriendje wel!" hoonde Kenneth.

„Zie je die poot, die ze nu aldoor likt? Die heeft ze een keer gebroken, toen ze met een van de tijgers aan het vechten was. Ik heb de poot voor haar gezet."

„Hoe speelde u dat toen klaar om haar rustig te houden?"

„Ik had haar een verdovend middel ingespoten."

We zwegen enige ogenblikken. Toen zei de jongen: „O, waarom komt er toch niemand?"

„Ze zullen nu wel gauw komen," probeerde ik hem gerust te stellen.

Jacht op een panter

Vervolg van blz. 15

Ze moesten de hele stad nu zo langzamerhand wel doorzocht hebben, dacht ik. Was deze straat soms niet de moeite waard, of hoe zat dat?

„Ik kan het haast niet langer meer uithouden," kreunde Kenneth en hij voegde er verschrikt aan toe: „Pas op!"

Salome achtte kennelijk nu het moment voor een nieuwe aanval gekomen. Ze waagde de sprong nogmaals. Ik stak met de vork naar haar, maar het dier was vlugger dan ik, woedend en wanhopig. Het leek wel, alsof ze in de lucht van richting veranderde. Met één slag van haar sterke klauw sloeg ze de vork uit mijn hand. Met de andere klauw verscheurde ze mijn jas en overhemd, en ik voelde, hoe de klauw tot op het bot van mijn schouder drong. Ik wankelde, misselijk van pijn en zakte door de knieën. Toen ik op het punt stond flauw te vallen, was daar opeens, als door een wonder, Kenneth naast mij.

Salome stond op haar achterpoten. Ze sloeg wild met haar klauwen. Ze had de bek wijd open en ik zag haar sterke tanden glinsteren. Kenneth had nu de vork in zijn rechterhand en hij porde er wanhopig mee naar de keel van het roofdier om te proberen haar af te weren. Toen zag ik dat de jongen zijn linkerhand ophief en een ogenblik leek het wel, alsof de kaken van de panter zich om de pols van Kenneth sloten. Vliegensvlug greep ik een stoel en wierp die naar de panter. Het volgende ogenblik zat het dier weer ineengedoken bij het raam. Hè, hè, dat was op het nippertje, dacht ik. Laten we hopen, dat er nu toch gauw redding komt, voordat Salome een derde aanval doet.

„Is alles goed met je?" vroeg ik hem.

„Ja," antwoordde Kenneth.

„Je had toch tijd genoeg om naar de deur te lopen. Waarom heb je dat niet gedaan?"

„Ik weet het niet. Heeft ze u erg veel pijn gedaan?"

„Dat gaat wel. Het had erger gekund." Ik was echter nog steeds misselijk van de pijn. Ik voelde dat ik erg veel bloed verloor.

Salome had de kop op de voorpoten gelegd en ik zag dat ze met de ogen knipperde.

„Lieve help!" riep ik stomverbaasd uit. „Ik geloof warempel dat ze in slaap valt!"

„Daar is wel kans op," zei Kenneth stralend van trots. „Ik heb een handvol slaaptabletten precies in haar keel gegooid!"

„Wát zeg je me daar?!"

„U bracht me op het idee, toen u vertelde van die verdovende injectie. Het schijnt dat de verdoving al begint te werken!"

Ik keek hem met grote ogen aan.

„Ben jij nou dat jongetje, dat zo bang in het donker was? Ik geloof, dat je opeens groot geworden bent."

„Dat hebt u gedaan."

„Wel nee, dat heb je zelf gedaan."

„Nee, u hebt me die moed gegeven. U stond daar als... als een stierenvechter in de arena. U was zo kalm, zo zeker van uzelf. Ik moest er opeens aan denken dat het eigenlijk belachelijk was, dat ik mijn hele leven bang ben geweest, terwijl ik niet eens wist waarvoor. Iets ergers dan wat er vannacht gebeurd is, kan me nooit meer overkomen. Toen was ik opeens niet meer bang. Heb ik het goed gedaan?"

„Jij hebt het er uitstekend afgebracht!"

Een uur later hoorde ik buiten stemmen en ik riep „Hierheen!"

Drie van de circusknechten kwamen door het kapotte raam naar binnen. Ze hadden touwen en netten bij zich en in minder dan geen tijd hadden ze de slapende panter vastgebonden. Ze was vast in slaap en liet willoos met zich sollen.

De mannen keken toen naar mij.

„Is alles goed met u, dokter?" vroeg een van hen.

„Ja, ga maar vast, ik kom jullie wel achterna." Ik keerde me naar Kenneth en zei: „Je moet mijn wond verbinden, hoor." Hij knikte.

Salome werd als een zak aardappelen weggedragen. Ik ging op het bed zitten, terwijl Kenneth mijn wond schoonmaakte. Hij goot er toen wat jodium op. „Hoe is het toch mogelijk," zei hij. „Vannacht ben ik een ander mens geworden."

Ik keek naar zijn stralende gezicht en zei: „Zou je graag zaterdag de voorstelling van het circus willen zien?"

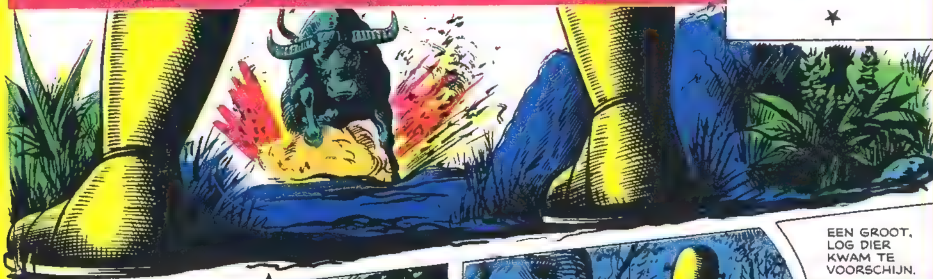
„Zal Salome dan ook optreden?"

„Reken maar. Ze zal haar kunsten voor jou extra-goed vertonen!"

„Ja, dan kom ik heel graag kijken," lachte hij.

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN INDOCHINA OP ZOEK NAAR EEN GEHEIMZINNIGE VUURSPUWENDE REUZENKREEFT...

GROTE GROEPEN DIEREN STORMDEN GESCHROKKEN LANGS HEN HEEN

WAAR ZIJN DIE BEESTEN ZO BANG VOOR? ZOU HET VOOR DIE REUZENKREEFT ZIJN?

IK WEET HET NIET!

HOPELIJK KOMEN WE ER GAUW ACHTER! HEE, WAT KRAAKT DAAR ZO?

EEN GROOT, LOG DIER KWAM TE VOORSCHIJN.

PAS OP, EEN BUFFEL!

HIJ VALT ONS AAN!

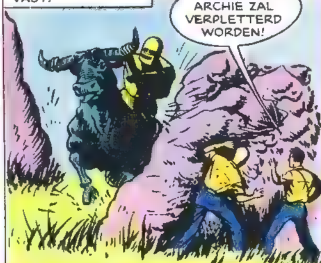
ONMIDDELLIJK BRACHT TED ARCHIE IN ACTIE.

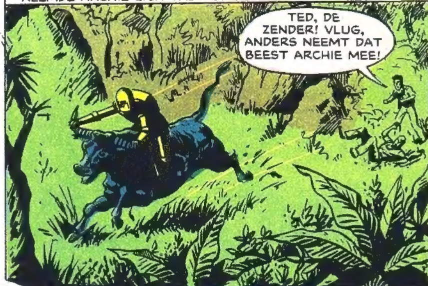
EN TOEN...

MAAR ARCHIE HAD HET DIER NIET GOED VAST.

EVEN LATER WAS TED GEDWONGEN ZIJN ZENDER LOS TE LATEN.
PAS OP, WE WORDEN AANGEVALLEN DOOR MIEREN!

TERWIJL TED DE MIEREN VAN ZICH AF SLOEG, KLEMDE ARCHIE ZICH VAST OP DE RUG VAN DE BUFFEL.
TED, DE ZENDER! VLUG, ANDERS NEEMT DAT BEEST ARCHIE MEE!

DAAR GAAT HIJ! VLUG, DOE IETS!
HIJ IS AL VERDWENEN, HET IS TE LAAT!
IK ZAL PROBEREN HEM VIA DE ZENDER TERUG TE ROEPEN. LATEN WE HOPEN DAT HET LUKT!

ZE VOLGDEN HET SPOOR VAN DE BUFFEL.
KOM MEE, WE MOETEN ARCHIE ZO GAUW MOGELIJK WEER BIJ ONS HEBBEN!
JA, ZONDER HEM ZIJN WE NIET VEILIG!

INTUSSEN PROBEERDE DE BUFFEL DE ROBOT AF TE WERPEN.

TENSLOTTE LUKTE DIT.

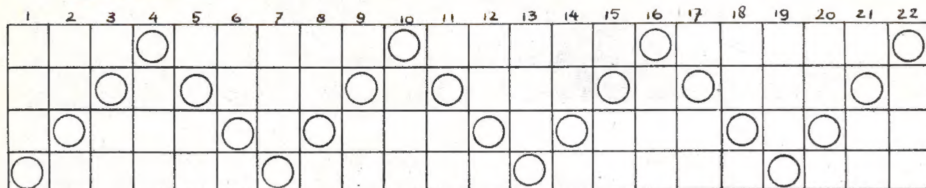

OP DAT OGENBLIK VING ARCHIE SIGNALEN OP EN BEGON IN HUN RICHTING TE LOPEN.

HET WAS VOOR TED EN KEN EEN OPLUCHTING TOEN ZE HEM ZAGEN.
DAAR HEB JE HEM! WAT BEN IK BLIJ!

MAAR OPEENS ZEI TED:
KEN, HET IS ARCHIE NIET! HET IS IEMAND OF IETS ANDERS!

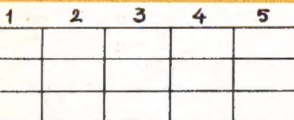
WIE PUZZELT ER MEE?

Puzzel, ingezonden door Henk van Seters in Dussen:

1 Bijbelse figuur
2 Zeefwerktuig
3 Stuk hout
4 Verlichtingsapparaat
5 Opening in een muur
6 Reep of strook
7 Kleur
8 Filmster
9 Deel van een schip
10 Vrucht
11 Rivier in Duitsland
12 Vogel
13 Boorwerktuig
14 Bewijs of teken
15 Metaal
16 Dier
17 In het jaar
18 Echtgenoot
19 Deel van een trap
20 Aanwijzend voornaamwoord
21 Meisjesnaam
22 Deel van het gezicht

Bij goede oplossing vormen de letters in de cirkeltjes van linksonder naar rechtsboven een andere naam voor Japan.

Puzzel, ingezonden door Frans de Roo in Heinkenszand:

1 Hoofd
2 Familielid
3 Niets
4 Vorm van ijlen
5 Niet droog

Bij goede oplossing lees je op de bovenste rij van links naar rechts de naam van een dier.

Visitekaartjes

Ingezonden door Ida v. d. Made in Amstelveen:

O. R. MORST, EPE

Welk beroep heeft deze dame?

C. I. TAP, LISSE

Welk beroep heeft deze heer?

Ziekenlijstje

Leendert Veffer, Sanatorium Beatrixoord, Afd. A, Kamer 14, Haren (Gron.), moet nog dertien maanden op bed blijven. Hij spaart postzegels en foto's van Cliff Richard. Wie stuurt hem eens wat?

Hendrik Haan, Sanatorium Beatrixoord, Afd. A, Kamer 14, Haren (Gron.), moet nog ongeveer een jaar in het sanatorium blijven. Hij spaart postzegels van Nederland en foto's van Cliff Richard. Wie kan hem daaraan helpen?

Marga Dreuth (12), Rozenstraat 7, Winterswijk, ligt al zeven maanden op bed, waarvan vijf maanden in het gips. Zij zou graag wat afleiding hebben. Zij spaart kaarten en foto's van dieren en filmsterren.

VOORZETRAADSEL

Probeer eens vóór deze vijf woordjes twee letters te zetten en op die manier vijf andere goede woorden te maken. Voor elk woord moeten dezelfde twee letters komen te staan in dezelfde volgorde.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Vergelijking:

POES = TEEN

Je haalt van elk woord de letters door elkaar en dan zul je zien dat de vergelijking klopt.

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

1 Hamer
2 Onder
3 Neger
4 Groen
5 Engte
6 Regen

Op de eerste rij lees je het woord HONGER.

Trappuzzel

E
E N
N E E
G E E N
N E G E R
T E R G E N
G R O E T E N
G R O E N T E N

Raadsels

1 Spek + tak + el = spektakel
2 Worst + el + aar = worstelaar
3 Kam + en + ier = kamenier

Eén-woord-rebus

ONDER-W-IJS = ONDERWIJS

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

27

2 SEPTEMBER 1666 BRAK IN LONDEN MIDDEN IN DE NACHT EEN BRAND UIT, DIE IN KORTE TIJD VIER VIJFDE VAN DE STAD IN DE AS LEGDE. DERTIENDUIZEND HUIZEN EN NEGENTIG KERKEN WERDEN EEN PROOI VAN DE VLAMMEN. DE BRAND WOEDDE VIJF DAGEN EN NACHTEN EN STAAT BEKEND ALS DE GROTE BRAND VAN LONDEN.

1 SEPTEMBER 1923 VEROORZAAKTE EEN ZWARE AARDBEVING EEN ENORME VERWOESTING IN JAPAN. ER VIELEN 140.000 SLACHTOFFERS.

1 SEPTEMBER 1939 VIELEN DUITSE TROEPEN (EEN HALF MILJOEN MAN) OP BEVEL VAN HITLER POLEN BINNEN. NAAR AANLEIDING VAN DEZE GEBEURTENIS VERKLAARDEN FRANKRIJK EN ENGELAND OP 3 SEPTEMBER DUITSLAND DE OORLOG. MET EEN NIEUWE STRIJDWIJZE, DE BLITZKRIEG (EEN MASSALE INZET VAN TANKS, PANTSERWAGENS EN VLIEGTUIGEN), WERD POLEN ONDER DE VOET GELOPEN. DE POLEN WERDEN BOVENDIEN OP 28 SEPTEMBER DOOR RUSSISCHE TROEPEN IN DE RUG AANGEVALLEN. HITLER EN DE RUSSISCHE LEIDER STALIN HADDEN TIJDENS EEN BESPREKING IN MOSKOU OP 23 AUGUSTUS POLEN AL IN HET GEHEIM ONDER ELKAAR VERDEELD.

1 SEPTEMBER 1962 WERD PERZIË DOOR EEN AARDBEVING GETROFFEN. OVER 21.000 VIERKANTE KILOMETER KWAM DE AARDE IN BEWEGING. ONTELBARE HUIZEN STORTTEN IN. DE RAMP EISTE MEER DAN TIENDUIZEND SLACHTOFFERS. DE JEUGD VAN EUROPA HEEFT HET TOTAAL VERWOESTE DORP DOUSADJ GEADOPTEERD EN ZAL DIT HERBOUWEN.

3 SEPTEMBER 1944 WERD BRUSSEL VAN DE DUITSERS BEVRIJD.

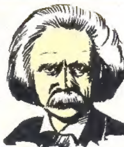
4 SEPTEMBER 1948 OM TWAALF UUR 'S MIDDAGS DEED KONINGIN WILHELMINA AFSTAND VAN DE TROON. HAAR DOCHTER, PRINSES JULIANA, VOLGDE HAAR OP.

30 AUGUSTUS 1566 WOEDDE IN NEDERLAND EN VLAANDEREN DE BEELDENSTORM. DEZE VERNIELING VAN BEELDEN, SCHILDERIJEN EN ANDERE GODSDIENSTIGE AFBEELDINGEN IN KATHOLIEKE KERKEN HAD PLAATS OM POLITIEKE REDENEN EN OMDAT DE CALVINISTEN VONDEN DAT DEZE VOORWERPEN NIET IN EEN KERK THUISHOORDEN. EEN ANDERE OORZAAK WAS DE MACHT EN DE RIJKDOM VAN DE KATHOLIEKE KERK. DE BEELDENSTORM BEGON OP 10 AUGUSTUS IN STEENVOORDE (VLAANDEREN) EN EINDIGDE OP 18 SEPTEMBER IN GRONINGEN.

3 SEPTEMBER 1658 OVERLEED DE ENGELSE STAATSMAN OLIVER CROMWELL. HIJ RICHTTE UIT PROTEST TEGEN HET MACHTSMISBRUIK VAN KAREL I, DIE HET PARLEMENT OPZIJ HAD GEZET, EEN VRIJWILLIGERSLEGER OP, DAT SNEL AANGROEIDE EN DE LEGERS VAN DE KONING WIST TE VERSLAAN, KAREL I VLUCHTTE NAAR SCHOTLAND. DE SCHOTTEN LEVERDEN HEM AAN CROMWELL UIT, DIE HEM OP 30 JANUARI 1649 LIET TERECHTSTELLEN. CROMWELL HAD NU ALLE MACHT. HIJ REKENDE MET IEDEREEN AF, DIE HET NIET MET ZIJN PURITEINSE (PROTESTANTSE) OPVATTING EENS WAS. IN 1649 LIET HIJ DE KATHOLIEKE IEREN, DIE ZIJN GEZAG NIET ERKENDEN, VERVOLGEN EN VERMOORDEN. DE SCHOTTEN VERSLOEG HIJ IN 1650. NA ZIJN DOOD KEERDE ENGELAND TERUG TOT HET KONINGSCHAP DOOR DE ZOON VAN KAREL I UIT FRANKRIJK TERUG TE ROEPEN, ALS KAREL II WERD HIJ KONING. HET STOFFELIJK OVERSCHOT VAN CROMWELL WERD IN 1661 UIT DE KIST GEHAALD EN ÉÉN DAG LANG AAN EEN GALG GEHANGEN.

4 SEPTEMBER 1907 OVERLEED DE NOORSE COMPONIST EDVARD GRIEG. HIJ HEEFT MUZIEK GESCHREVEN, DIE STERK IS GEÏNSPIREERD OP DE NOORSE VOLKSMUZIEK. ZIJN BEKENDSTE WERKEN ZIJN DE HOLBERGSUITE EN DE MUZIEK BIJ HET TONEELSTUK „PEER GYNT" VAN IBSEN.

30 AUGUSTUS 1940 SCHUDDE LONDEN OP ZIJN GRONDVESTEN TOEN HET WERD AANGEVALLEN DOOR ACHTHONDERD DUITSE BOMMENWERPERS, DIE GROTE SCHADE TOEBRACHTEN.

5 SEPTEMBER 1944 STAAT IN NEDERLAND BEKEND ALS DOLLE DINSDAG. ALS GEVOLG VAN DE GERUCHTEN DAT DE GEALLIEERDEN OP HET PUNT STONDEN HET LAND TE BEVRIJDEN VLUCHTTEN DE N.S.B.'ERS NAAR DUITSLAND EN STAK MEN OVERAL DE VLAGGEN UIT. GROOT WAS DE TELEURSTELLING TOEN DE BEVRIJDERS NIET KWAMEN OPDAGEN. HET ZOU TOEN NOG ACHT MAANDEN DUREN VOOR HEEL NEDERLAND VRIJ WAS.

5 SEPTEMBER 1569 OVERLEED IN BRUSSEL PIETER BREUGHEL DE OUDE, DE GROTE VLAAMSE SCHILDER. BEHALVE DOOR ZIJN LANDSCHAPPEN EN GODSDIENSTIGE SCHILDERIJEN IS HIJ VOORAL BEKEND OM ZIJN MEESTERLIJKE WEERGAVE VAN HET VROLIJKE VLAAMSE VOLKSLEVEN.

31 AUGUSTUS 1911 VLOOG FOKKER MET ZIJN EERSTE ZELFGEBOUWDE VLIEGTUIG, DE SPIN, ROND DE GROTE OF SINT-BAVOKERK IN HAARLEM. NA DE LANDING WERD HEM DOOR HET DUIZENDKOPPIGE PUBLIEK EEN OVATIE GEBRACHT.

BULTERS.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.